

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-455/15 PPU

P
κατά
Q

(αίτηση του Varbergs tingsrätt για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Προδικαστική παραπομπή — Επείγουσα προδικαστική διαδικασία — Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διεθνής δικαιοδοσία, αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας — Κανονισμός (ΕΚ) 2201/2003 — Άρθρο 23, στοιχείο α' — Λόγοι μη αναγνώρισης αποφάσεων που αφορούν τη γονική μέριμνα — Δημόσια τάξη»

Περίληψη — Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 19ης Νοεμβρίου 2015

1. Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διεθνής δικαιοδοσία, αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας — Κανονισμός 2201/2003 — Αναγνώριση και εκτέλεση — Λόγοι μη αναγνώρισης ή μη εκτέλεσης — Προσβολή της δημοσίας τάξεως του κράτους αναγνώρισεως — Προϋποθέσεις — Εκτίμηση από τον δικαστή του κράτους αναγνώρισεως — Όρια — Έλεγχος εκ μέρους του Δικαστηρίου

(Κανονισμός 2201/2003 του Συμβουλίου, άρθρο 23, στοιχείο α')

2. Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διεθνής δικαιοδοσία, αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας — Κανονισμός 2201/2003 — Αναγνώριση και εκτέλεση — Απαγόρευση έρευνας της δικαιοδοσίας του δικαστηρίου προελεύσεως — Πεδίο εφαρμογής

(Κανονισμός 2201/2003 του Συμβουλίου, άρθρα 15 και 24)

3. Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διεθνής δικαιοδοσία, αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας — Κανονισμός 2201/2003 — Αναγνώριση και εκτέλεση — Λόγοι μη αναγνώρισης ή μη εκτέλεσης — Προσβολή της δημοσίας τάξεως του κράτους αναγνώρισεως — Προϋποθέσεις — Συνδρομή, λαμβανομένου υπόψη του ύψιστου συμφέροντος του παιδιού, είτε πρόδηλης παραβάσεως κανόνα δικαίου που θεωρείται ουσιώδης στην έννομη τάξη του κράτους μέλους είτε πρόδηλης προσβολής δικαιώματος που αναγνωρίζεται ως θεμελιώδες σε αυτή την έννομη τάξη

(Κανονισμός 2201/2003 του Συμβουλίου, άρθρο 23, στοιχείο α')

1. Βλ. το κείμενο της αποφάσεως.

(βλ. σκέψεις 35-40)

2. Το άρθρο 24 του κανονισμού 2201/2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό 1347/2000, απαγορεύει την έρευνα της δικαιοδοσίας του δικαστηρίου του κράτους μέλους προελεύσεως και διευκρινίζει μάλιστα ρητώς ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου 23, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού για τη διενέργεια τέτοιας έρευνας. Ομολογουμένως, το εν λόγω άρθρο 24 παραπέμπει μόνο στα άρθρα 3 έως 14 του κανονισμού αυτού και όχι στο άρθρο 15 του ίδιου κανονισμού. Εντούτοις, το άρθρο αυτό, το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο II του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Δικαιοδοσία», συμπληρώνει τους κανόνες περί δικαιοδοσίας των άρθρων 8 έως 14 του εν λόγω κεφαλαίου με μηχανισμό συνεργασίας βάσει του οποίου το δικαστήριο κράτους μέλους, που έχει δικαιοδοσία για να εκδικάσει την υπόθεση δυνάμει ενός από τους κανόνες αυτούς, δύναται να παραπέμψει κατ' εξαίρεση την υπόθεση σε δικαστήριο άλλου κράτους μέλους, καταλληλότερο να την εκδικάσει. Κατά συνέπεια, η φερόμενη παράβαση εκ μέρους δικαστηρίου κράτους μέλους του άρθρου 15 του εν λόγω κανονισμού δεν καθιστά δυνατή την εκ μέρους δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους έρευνα της δικαιοδοσίας του πρώτου δικαστηρίου, μολονότι στην απαγόρευση του άρθρου 24 του ίδιου κανονισμού δεν γίνεται ρητή παραπομπή στο ως άνω άρθρο 15.

(βλ. σκέψεις 42-45)

3. Το άρθρο 23, στοιχείο α', του κανονισμού 2201/2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό 1347/2000, έχει την έννοια ότι, εάν δεν συντρέχει, λαμβανομένου υπόψη του ύψιστου συμφέροντος του παιδιού, είτε πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου που θεωρείται ουσιώδης στην έννομη τάξη ορισμένου κράτους μέλους είτε πρόδηλη προσβολή δικαιώματος που αναγνωρίζεται ως θεμελιώδες σε αυτή την έννομη τάξη, η εν λόγω διάταξη δεν επιτρέπει στο δικαστήριο του ως άνω κράτους μέλους, το οποίο κρίνει ότι έχει δικαιοδοσία να αποφανθεί επί της επιμέλειας παιδιού, να αρνηθεί την αναγνώριση αποφάσεως δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους το οποίο αποφάνθηκε επί της επιμέλειας του παιδιού αυτού.

(βλ. σκέψη 53 και διατάκτ.)